

מסורת הש"ס

(א) וּמִסְתַּחֵם יח: שְׁמִי:
(ב) וְנִי מִשְׁתַּחֲוֶה מִתּוֹב: (ג)
(ד) הִנֵּה עֲשִׂיתִיךָ: (ה) וְנִי מִסְתַּחֵם:
(ו) לְעֵל: ט: דִּיּוֹת עֲשִׂי הַחֵץ:
(ז) וְנִי מִסְתַּחֵם: קִלְקֵל: דִּיּוֹת:
(ח) מִגְדֵּל: ט: לְעֵל: מ: וְקִלְקֵל:
(ט) מִתּוֹב: ו: יִדְק: ט: א:
(י) לְעֵל: ט: בְּרִיק: ט: א:
(יא) לְעֵל: ל: וְנִי מִסְתַּחֵם:
(יב) אֲחִיזֵל יִתְּנֵה אֲחִירֵי שְׁמִי: קִלְקֵל:
(יג) עֲשִׂיךָ לְחֵץ אֲחִירֵי: ט: לְעֵל:
(יד) וְיִדְק: מ: לְקִלְקֵל: ט: א:
(טו) דִּיּוֹת: ט: א: וְנִי מִסְתַּחֵם:
(טז) מִגְדֵּל: ט: א: דִּיּוֹת: ט: א:
(יז) לְקִלְקֵל: ט: א: (יח) וְנִי מִסְתַּחֵם:
(יט) וְנִי מִסְתַּחֵם: ט: א:
(כ) וְנִי מִסְתַּחֵם: ט: א:

גליון הש"ס

נח' ריב"ז מי הנה
בבנהרדין. ע"י לעיל דף לו
ע"כ נחום' ד"ה מיוס:

הנהגות הב"ח

(א) גם' וְהָא אַחֲרֵי כֵּן יִצְחָק
יֹאמֶר עַד מָתַי אֵלֶּם לֵאמֹר
כֵּן דִּבַּרְתִּים לְפָנֶיךָ חֵן
שָׂקָר; (ב) תּוֹסֵף דַּ"ה אִי
נָמוּ וְכו' דַּבַּר עַל הַעֲבוּרָה.
יִצְחָק עֵין שָׁקָר זֶה בּוֹרֵר דָּף
זו ע"כ בַּדַּ"ה הַחֲשׂוֹד עַל
הַעֲבוּרָה;

הנהות מהר"ב
רנשבורג

(א) גב' וואו ייטלין (לומר)
למקורה כו'. ג"כ ע"י משנה
למלך מ"כ מה' שטותה ה'
י"כ כד"ה שם מפי השמועה
ו' ובספר דכתיב זאת יוסף
כאן: (ב) תשוב' דה"ה וואו
כתיב י"י יוד מימא דרביה ר"ה
כעיר הגדתה וכו'. ג"כ ע"ן
לקמן ק"ה ע"כ ובכר השיג
עליהם מה' בית דען מ'
שלא לך יעו"ש דף סב ע"ה
מה' שפ"ל לילקוט דף ע"ה
ע"כ ש"י' תנתינא ל"ו:

לְעוֹי רֵשׁ"י

ישראל מ"א. גרין קרב.

מוסף רש"י

אלו הבחיבין בין צו
למדיד. לא יכלו לה
קבור יחדיו שמתו ויעדי
עדות שאי אלה
הכל להחיוב. והמתנה
הזו (הדברים ש) ויעדו
האומרים שיש וזה
עקר הדבר וגר עשומס ו'
לאמר וחס לעשות ו'
העדות שאחרי כל צדדים
הזו היתה כר עדות. וזה
לא להלכות (פ"ב א' יא)
בבב. אין עדות זו משהו.
(י"ג ט"ז דקדק נקט ודברים
א' ט"ז ט"ז כ"ד כ"ד)
המחלוקת נקטא פ' שלא
דקדוק ויעד ו' שלא
עדי דיי קשות. וזה
ותפסה ופסלם ש' עד
שמה מרר קצבם אמת
לפי חולל. ותפסה ש' א'
לפי כחם אמת לא זו
ובעלי דיי קשות. המה
מחלוקת ש' אמת
ואחרי דישן אלוים. דיי
חשדן ומתקין ש' א'
דמחלקת כנסתקין. וזו
המחלוקת אין חיל בין דיי
קשות (פ"ב א' י"ג ט"ז)

לבושל עוד העידו עליה הם
נהרגין שאינן יכולין לומר
באריך הרוז אין זה נכון. כ
שחקו בו שזה אומר שחור
ופירושו ברזיה בייחור של

היו בודקין פרק חמישי סנהדרין

דשייך באחותו: ווי יוד. מנא
מויד. ל"א ואס הייד לא נאמר אלס
זה עיקר: המולאים אופו מקושש.
קושש לאמר שראוהו ומלאהו היה

תנהו ענין למלקות
יורד איש על רעהו
בו ועדיין הוא מיד
המוצאים אותו מקו
ועדיין הוא מקושש
ועשה על עסקי ד
רחמנא אחותה הוה א
חייבי מיתות לא כתב
כתב רחמנא וכי יור
סיף דקיל אבל סקול
צריכא ותרתי בנסקלין
ושפרין לרבנן מילת
וכתב לה קריא ולכ
וליתו הגך וליגמרו מ
דאיתא בקל וחומר

התיר עצמו למיתה:
המת *עד שיתיר ע
שהזכו אין נהרגין מת
בה דלא אתרו בה וא
דרבי יוסי בר' יהודה
התראה לפי שלא
דאינו לא מיקטלי
להוימה ^ע וכל עדות
קאמר מתוך שאין נה
אינה נהרגת דהויא
חבירה דקיימא לן ד
לה כשזינתה וחזרה
באנו שזינתה מבוטל
מאורסה דנקט אפילו
יכולין לומר לאוסרה
הרגו ואחד אומר *כא
אומר כליו לבנים הרגו
הרגו ואחד אומר בא
לבנים *איז זה נכון

וארירן ת"ש אחד את
נכון החם נמי כגון ש
בעוקצי תאנה אמר
מיקטיל והא תניא אמ
ששפדו בייחור של ת
תאנים שחורות תאני
שאינו זכאי ודבוקי
בן זכאי נמי היה בס
מאה ועשרים שנה א
שנה לימד ותניא "א
לה בחנות ואמר ר' י
ס"ד אלא שלא דנו
יוחנן בן זכאי אלא בן
זכאי קרי ליה ר' בן זכ
אלא תלמיד היושב

אמריה: שטיפרו. לשון שפרד: סאני
בדוק בכל אשר יוכל כדי להכחיש
נו דבר אחר דהמקום לא הרגו
והיום עסק בפרקמיא אמרעיס
דיני קנסות סלקא דעך. וכי
סנהדרין הוגהת בלשנת הגוים שנהא
פיקוק לרזן עמלו וזו חס: וסנא מש
לא דנו נפשות דהא ארבעים קורס

הבעול הראשון וכיון שעדותן הראשונה זו אסורה שניה על שניה. אי נמי בשהעידו שזינתה עם אביה ירא כמין גרון הוא. אבל א' אומר כליו לבנים וא' אומר לכן היה זה אומר שחור היה עדותן בטילה.

ויפא. טלית לכן נקי בדמותגמין וחריב לך בויה

רעים ונותני. בן ובאי בדיות חקירות משוי ליה

תנייהו ענין למלקות ונגז"ש דר
דף י' כיון דרשע בעדים
נפשיהו לא בעי התראה: וא"כ
בעיר הנדחת ב' מנ"ל דמהני לא אחי

אבן
לכל ילי
מנהל
המשלה
באש
אין
לאונ
שוינת
שוינת
אמר
העוה
פלוני

נא לן אמר רבא ואיתמא
ממו למיתה אמר רב תנן
שיכולים לומר לאוסרה על
לא אתרו בה היכי מיקטלא
תניא רבי יוסי ברבי יהוד
הנה התראה אלא להבחין
הנה היכי מיקטלא הויא לא
שאי אתה יכול להוימה לא
תן שיכולין לומר לאוסרה ע
לה עדות שאי אתה יכול
לקטלא אליבא דר' יוסי בר
נתה והא יכולין לומר א ל
ראשון אי נמי שזינתה מק
שואה נמי אין אלא אפילו
ל בעלה באנו אמר רב ת
הנה הרגו אין זה נכון אחד
הנה נכון מיתבי כן שיהא
הנה הרגו אחד אומר כליו ע
תרגמה רב חסדא בסודר
סנדליו שחורין ואחד אומ
עט בו בסנדלו והרגו ת"ש
בר חמא כגון שעקין ה
לו תחת תאנה הרגו אלא
ת"ש אמר להן תאנה זו ע
לבוטא אלא אמר רב יוסף
כחקירות משוי ליה מאן בן
הדרי והתניא כל שנותיו
בעים שנה עסק בפרקמיא
עיים שנה קודם חורבן הכי
ק בר אבדימי לומר שלא דנ
ני נפשות ותנן משחרב ב
באי דעלמא הכי נמי מסתבר
והתניא מעשה ובדק רבן יוח
פני רבו הוה ואמר מילתא

שְׁמוֹרֹת חַיִּים לְכֹנֹת. דַּעַר מִי הָיָה דְּמִקְרֹת מִתְּחַשֵּׁי דְּדַבֵּר יִשְׁרָאֵל נִמְי דְּדִקּוּת: מִי הוּא בִּסְפֹר לִמְד אֲחֵרִים לִימַד וְעֵשָׂה לִי מִכַּת הַגּוֹיִם גּוֹרְמָה לְדִי קִסּוֹת: (דְּבָרִים י"ו) וְקִמַּת וְעֵלִית אֶל הַמִּקּוֹם יֵשׁ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכו'. וְכִיוֹן דְּרַכְךָ יוֹחֵן רֵיבֵן עֲטוּל: וְאַחַר מִלְּפָא. לְפָנֵי הַדִּינִי

שחיתן עדותם השניה אינן יכולין לדחות ולומר
עם חמיה וכיוצא בהן מן הקרובין: כל המרבה
כליו שחורים עדותן קיימת והוא דלא אמר
כזה כמו סיף ואיריין הוא. אמר מעשה ובדק בו וס
יג' צריפאן. איני והתניא חסד חסד חסד וז עקצ'א
ואה אהן וכן וכאי פליגא אדרב חסד וקיייל כרס

מז.

י"ח א מ"י פ"י"ב מהלכות
פנהדרין הלכה ב:
י"ט ב מ"י פ"א מהלכות
עדות הלכה ה ופ"ב
שם הלכה א:
כ ב מ"י שם פ"ב הל"ב:

תורה אור השלם

- ו. וכי ודאי איש על ערע
לקרעו בקרעו מעב
מזבחו בשרו ללחוד:
- שמות כז
- ויקריבו אתה נאמדי
על מקשש עצים אל
מזבח ואל אדון אל כל
העדה:
- מכבדו שו לו
- והוצאתם את שניהם
לשער העיר הנהו
והשקלתם את אבנים
ומחו את הנהר על כבני
איש אל צעקה בעיר
והנה האיש על דבר אשר
ענה את אשח רעהו
ובצרה חרע מקריק:
- דברים כז כד
- על פי שנים ערים אל
שליש עשרה עשרה מות
אל יקות על פי ידו
אחר:
- דברים כז כז
- הדרש' ואל תהיה
שאלת הדין וזה אמר
בנו דבר נשחש
היטעם הואת מקריק
דברים כז כז

רבינו חננאל

[illegible]

גם אם נמצאו חומשי
אין נהרגין גם היא
שננה צדקות כעדות
שאינו מתקיים בענין הזה
הריגה בזוממן ואליבא
דר' יוסי אשה חבירה כיון
שיכולין העדים לדחות
בענין הזה היא שנהרגת
הכי משכחת לה. ופרשין
כשיעידו עליה כי ונתה
הנה נאסרת בעדות
לבעל ולבועל דקדיל כסם
לבעל לבעל כך אסורה

א נהרגת שהיא חבירה והן
ר בסיף הרגו ואחד אומר
לים שהרגו בהן כגון סודר
שפרו שפרו מלשון שפרו.
זרים. ודחי רב יוסף ואמר